
IV. БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК І АУДИТ

УДК 657.01

БУХГАЛТЕРСЬКЕ ВІДОБРАЖЕННЯ ПРОЦЕСІВ ПРОДУКУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ ЕКОНОМІЧНИХ ВИГОД

С. М. ДЕНЬГА, кандидат економічних наук
(Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»)

Анотація. У бухгалтерському обліку моделюються процеси використання активів підприємства й отримання ним економічних вигод унаслідок цих процесів. Наукових досліджень обліку економічних вигод немає. Недослідженість цієї проблеми і зумовила актуальність визначення сутності економічних вигод, які продукує підприємство, і проблем бухгалтерського відображення цих процесів. Встановлено, що слід розрізняти такі бухгалтерські моделі продукування економічних вигод: руху грошових коштів підприємства, приросту активів (чистих активів) і визначення сукупного доходу. Доцільно у пасиві балансу вказувати не лише основні суми зобов'язань перед зацікавленими сторонами, а й нараховані на їх користь економічні вигоди. Також доцільно вважати економічною вигодою, отриманою в процесі господарювання окремого СГД, усі елементи створеної доданої вартості.

Ключові слова: економічні вигоди, чистий рух грошових коштів, сукупний дохід, приріст чистих активів, зацікавлені сторони.

У ході дослідження підприємства як об'єкта вкладення капіталу було встановлено, що інвестиції зовнішніх інвесторів перетворюються у вкладений у підприємство капітал, який далі трансформується в необоротні та оборотні активи підприємства і витрати та в процесі діяльності підприємство продукує економічні вигоди, які збільшують або зменшують грошове вираження вкладеного в підприємство капіталу. З метою інформаційного забезпечення інвесторів та інших зацікавлених сторін у бухгалтерському обліку повинні моделюватися процеси використання активів підприємства

й отримання економічних вигод унаслідок цих процесів. Незважаючи на присутність і часту вживаність терміна «економічна вигода» у нормативно-правових джерелах, наукових досліджень цього об'єкта обліку немає. Недослідженість цієї проблеми зумовила актуальність визначення сутності економічних вигод, які продукуються підприємством, і проблем бухгалтерського відображення цих процесів.

Перш ніж перейти до дослідження проблем бухгалтерського відображення процесів продукування економічних вигод, визначимо термін «вигода». За Великим тлумачним

словником української мови [1] слово «вигода» означає те, що дає добрі наслідки в чому-небудь, зиск, користь, пожиток, прибуток, виграш, втрачену (упущену) вигоду; те, що полегшує життя, побут, зручність у чомусь, сприятливі умови, затишок, комфортабельність, комфорт. Синонімом терміна «вигода» є термін «користь», що також означає отримання певних переваг, додаткового доходу, прибутку. Отже, вигода пов'язана з певною діяльністю, використанням певних об'єктів, передбачає певні наслідки на користь певних суб'єктів.

У Законі про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні (ст. 1) подається визначення терміна «економічна вигода» – це потенційна можливість отримання підприємством грошових коштів від використання активів [7]. Отже, термін «економічна вигода» значно звужує перелік об'єктів, від яких її очікують, перелік активів підприємства; також звужується перелік наслідків їх використання значною імовірністю отримання грошових коштів. Стосовно суб'єктів, на користь яких очікуються отримання економічних вигод, у визначенні нічого не зазначено.

Отже, далі необхідно виявити, з яких саме господарських операцій, відображених у системі бухгалтерському обліку, підприємство має значну імовірність отримання грошових коштів і як ці процеси відображаються в обліку та фінансовій звітності.

У стандартах бухгалтерського обліку [9] отримання підприємством грошових коштів рекомендується визначати показниками надходжень за видами діяльності підприємства в розрізі окремих господарських операцій. Окрім надходжень грошових коштів, у результаті здійснення підприємством господарської діяльності відбувається також їх витрачання. З огляду на це визначаються показники чистого руху коштів у розрізі видів діяльності підприємства. Згідно з НП(С)БО 1, чистий рух коштів за звітний період показується у звіті про рух грошових коштів і визначається як сума різниць між сумою надходжень і видатків від операційної, інвестиційної та фінансової діяльності підприємства.

Окрім грошових надходжень, вигода може визначатися показником прибутку. Прибуток і збиток є фінансовими результатами СГД. У НП(С)БО 1 прибуток визначається як сума, на яку доходи перевищують пов'язані з ними витрати. Отже, щоб визначити прибуток, потрібно порівняти доходи і витрати. Доходи і витрати у звіті про фінансові результати (звіті про сукупний дохід) показуються в розрізі окремих показників від різних господарських і фінансових операцій.

Визначення доходів і витрат у НП(С)БО 1 пов'язуються зі збільшенням і зменшенням економічних вигод і тут же пояснюється, що економічні вигоди можуть визначатися як надходження активів або зменшення зобов'язань, які призводять до збільшення власного капіталу (за винятком зростання капіталу за рахунок внесків власників). Тобто економічні вигоди може отримати суб'єкт господарювання (СГД) унаслідок його господарської діяльності, вони визначаються за сумою збільшення власного капіталу, яка може бути розрахована як різниця між активами і зобов'язаннями СГД унаслідок цієї діяльності.

Згідно з Концептуальною основою фінансової звітності [9] СГД можуть бути застосовані дві концепції збереження капіталу та визначення прибутку – збереження фінансового або фізичного капіталу. Згідно з першою концепцією прибуток можливо заробити тільки тоді, коли грошова сума чистих активів на кінець періоду перевищує грошову суму чистих активів на початок періоду після вилучення будь-яких виплат власникам або внесків власників протягом цього періоду. Чисті активи визначаються шляхом вирахування зобов'язань із активів підприємства. Згідно з другою концепцією прибуток заробляється, тільки якщо фізична виробнича потужність (або продуктивність) СГД (або ресурси чи кошти, необхідні для досягнення такої потужності) на кінець періоду перевищує фізичну виробничу потужність на початок періоду після вилучення будь-яких виплат власникам або внесків власників протягом цього періоду. Отже, прибуток є залишковою сумою після вирахування витрат (що включає коригування збереження капіталу в разі необхідності) з доходу.

Збільшення власного капіталу СГД відбувається також унаслідок одержання ним сукупного доходу. Згідно з НП(С)БО 1, сукупний дохід – це зміни у власному капіталі протягом звітного періоду внаслідок господарських операцій та інших подій (за винятком змін капіталу за рахунок операцій з власниками). Отже, крім господарських операцій, підставою для виникнення сукупного доходу можуть слугувати інші операції. Сукупний дохід розраховується як алгебраїчна сума чистого фінансового результату за звітний період та іншого сукупного доходу після оподаткування. Інший сукупний дохід згідно з НП(С)БО 1 – це доходи і витрати, які не включені до фінансових

результатів підприємства. До них належать дооцінка необоротних активів і фінансових інструментів, накопичені курсові різниці, частка іншого сукупного доходу асоційованих і спільних підприємств. Отже, інший сукупний дохід СГД одержує від впливу інфляції та змін валютних курсів, а також від участі у капіталі інших підприємств.

Отже, за стандартами бухгалтерського обліку слід розрізняти такі бухгалтерські моделі продукування економічних вигод: рух грошових коштів підприємства, приросту активів (чистих активів) і визначення сукупного доходу, до складу якого входять отримані фінансові результати та інший сукупний дохід (рис. 1).

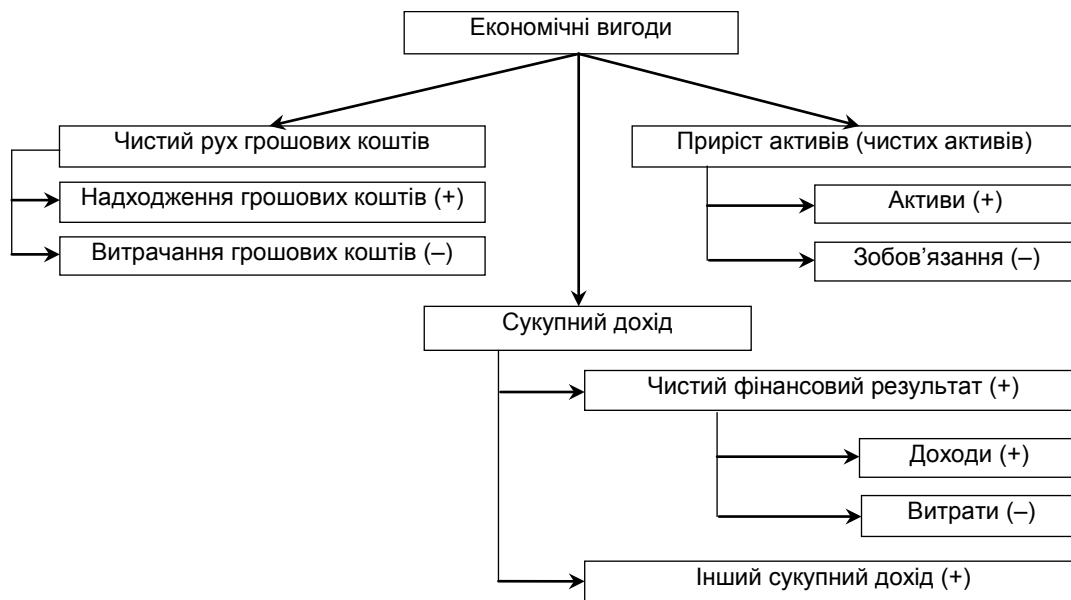

Рис. 1. Методи визначення економічних вигод СГД

Оскільки чистий рух грошових коштів та інший сукупний дохід призводить до збільшення активів, а фінансовий результат – до збільшення власного капіталу (чистих активів), то економічну вигоду СГД слід визначати у законі про бухгалтерський облік і фінансову звітність приріст його активів (чистих активів).

Проте поняття «вигода» передбачає визначення кола суб'єктів, які очікують її отримати від підприємства. Оскільки СГД у процесі діяльності встановлює стосунки з колом зацікавлених сторін, то очевидно, що вони претендують на отримання певних вигод. Отже, у

бухгалтерській звітності та в обліку слід відображати інформацію про економічні вигоди, отримані й очікувані визначеними групами зацікавлених сторін.

У табл. 1 визначено, які економічні вигоди, очікувані та отримані групами зацікавлених сторін, відображаються у фінансовій звітності підприємства.

Отже, інформація про отримані та очікувані економічні вигоди окремими групами зацікавлених сторін у фінансовій звітності підприємства подається безсистемно. З метою удосконалення інформаційного відображення зобов'язань СГД доцільно у пасиві балансу

Таблиця 1

**Відображення у фінансовій звітності підприємства економічних вигод,
одержаних або очікуваних основними зацікавленими сторонами**

Групи зацікавлених сторін	Одержані або очікувані ними економічні вигоди
1. Акціонери, учасники, засновники, пайовики	1. Чистий прибуток і дивіденди на одну просту акцію (розділ 4 звіту про фінансові результати «Розрахунок показників прибутковості акцій»). 2. Витрачання на сплату дивідендів (р. 3355 звіту про рух грошових коштів). 3. Витрачання на викуп власних акцій (р. 3345 звіту про рух грошових коштів). 4. Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з учасниками (р. 1640 балансу). 5. Виплати власникам (дивіденди) (р. 4200 звіту про власний капітал) 6. Спрямування прибутку до зареєстрованого капіталу (р. 4205 звіту про власний капітал). 7. Відрахування до резервного капіталу (р. 4210 звіту про власний капітал). 8. Викуп акцій (часток) (р. 4260 звіту про власний капітал). 9. Залишок на кінець року (р. 4300 звіту про власний капітал). 10. Вартість підприємства (підсумок балансу р. 1300). 11. Чисті активи (підсумок активу балансу за вирахуванням зобов'язань, р. 1300–1595–1695–1700)
2. Кредитори	Нараховані відсотки за кредитами (р. 2250 «Фінансові витрати» звіту про фінансові результати)
3. Персонал, менеджери	1. Витрати на оплату праці (р. 2505 звіту про фінансові результати). 2. Витрачання на оплату праці (р. 3105 звіту про рух грошових коштів). 3. Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з оплати праці (р. 1630 балансу). 4. Відрахування на соціальні заходи (р. 2510 звіту про фінансові результати). 5. Витрачання на оплату відрахувань на соціальні заходи (р. 3110 звіту про рух грошових коштів). 6. Поточні зобов'язання за розрахунками зі страхування (р. 1625 балансу). 7. Довгострокові забезпечення виплат персоналу (р. 1521 балансу)
4. Постачальники	Поточна кредиторська заборгованість за товари, роботи, послуги (р. 1615 балансу)
5. Держава	1. Витрати (дохід) з податку на прибуток (р. 2300 звіту про фінансові результати). 2. Податок на прибуток, пов'язаний з іншим сукупним доходом (р. 2455 балансу). 3. Витрачання на оплату зобов'язань з податків і зборів (р. 3115 звіту про рух грошових коштів). 4. Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з бюджетом, у тому числі з податку на прибуток (р. 1620 і 1621 балансу). 5. Відстрочені податкові зобов'язання (р. 1500 балансу). 6. Відстрочені податкові активи (р. 1045 балансу)
6. Суспільство	1. Витрати на оплату праці (р. 2505 звіту про фінансові результати). 2. Витрачання на оплату праці (р. 3105 звіту про рух грошових коштів). 3. Відрахування на соціальні заходи (р. 2510 ф. 2 Звіту про фінансові результати). 4. Витрачання на оплату відрахувань на соціальні заходи (р. 3110 звіту про рух грошових коштів)

вказувати не лише основні суми зобов'язань перед зацікавленими сторонами, а й нараховані на їхню користь економічні вигоди, зокрема нараховані дивіденди, нарахування на паї, нараховані відсотки (аналогічно практиці обліку в банках). Окрім того, певні економічні вигоди, які отримують від стосунків із СГД персонал підприємства, держава та суспільство, для СГД є витратами, але з макроекономічної точки зору – це економічні вигоди, тому доцільно вважати економічною вигодою, отриманою

в процесі господарювання окремого СГД, не лише вигоду для СГД та його засновників, акціонерів, учасників, а й усі елементи створеної доданої вартості, яка поділяється на оплату праці, податки та прибуток (сукупний дохід).

Далі підлягають поглибленому дослідженню процеси продукування економічних вигод та їх відображення у системі бухгалтерського обліку.

У бухгалтерському обліку діяльність СГД класифікується на операційну, фінансову й

інвестиційну. В операційній виділяється основна діяльність – це операції, пов'язані з виробництвом або реалізацією продукції (товарів, робіт, послуг), що є головною метою створення підприємства і забезпечують основну частку його доходу [9]. Для торговельного підприємства основною є торговельна діяльність. Можна вважати, що у бухгалтерському обліку торговельного підприємства відображається процес кругообігу торговельного капіталу.

Вперше повний аналіз кругообігу торговельного капіталу провів К. Маркс у праці «Капітал». Учений вивів формулу торговельного капіталу ($G-T-G'$) і визначив у загальному вигляді два його етапи – купівля товарів із метою перепродажу і продаж товарів.

У бухгалтерському обліку застосовується подібний до терміна «кругообіг капіталу» термін «операційний цикл», який визначається як проміжок часу між придбанням запасів для провадження діяльності й отриманням грошей та їх еквівалентів від реалізації виробленої з них продукції або товарів і послуг (НП(С)БО 1). Також у фінансовому аналізі застосовуються терміни «виробничий цикл» і «фінансовий цикл».

В інформаційних системах бухгалтерського обліку моделюються зазвичай чотири опе-

раційні цикли (доходів, витрат, виробництва і фінансовий) і один не операційний цикл фінансової звітності. Якщо застосувати поняття операційних циклів до етапів кругообігу торговельного капіталу, то можна констатувати, що К. Маркс досліджував операційні цикли: витрат (купівля товарів) і доходів (продаж товарів). Проте він не врахував в етапах кругообігу капіталу процеси перетворення оборотних активів у заборгованість (дебіторську та кредиторську), а заборгованості – в гроші. В процесі кругообігу торговельного капіталу задіяні також і необоротні активи. Крім того, процеси купівлі та продажу товарів супроводжуються численними витратами, внаслідок чого підприємство отримує економічні вигоди.

Дослідження особливостей кругообігу торговельного капіталу ми проводили раніше [4, 5]. В процесі дослідження виявлено, що в сучасних умовах виникли додаткові його етапи, зокрема маркетинг, доставка та післяпродажне обслуговування складних в експлуатації і гарантійних товарів, ускладнився етап зберігання товарів. Вищевикладені обставини вплинули на послідовність етапів торговельних процесів і викликали потребу в їх бухгалтерському відображенні (рис. 2).

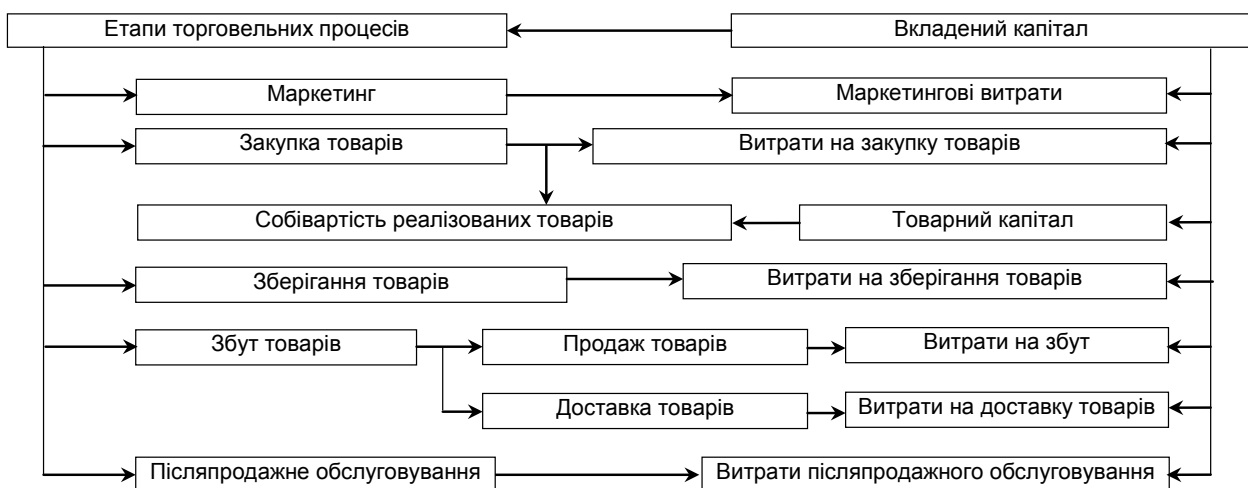

Рис. 2. Етапи і витрати на торговельні процеси підприємства

Вкладений у підприємство капітал трансформується, зокрема, у витрати кожного етапу торговельних процесів і з метою визначення ефективності за етапами торговель-

них процесів і результатів функціональних підрозділів підприємства є потреба в обліку витрат, доходів і результатів за кожним етапом.

У бухгалтерському обліку згідно з Планом рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій передбачено виділення рахунків для таких видів торговельних витрат: собівартість реалізованих товарів (рахунок 90) і витрати на збут (рахунок 93). Отже, можна констатувати, що інформаційне моделювання торговельних процесів у бухгалтерському обліку є дуже обмеженим. Бракує рахунків для ведення обліку витрат на маркетинг, закупку

товарів, зберігання товарів, доставку товарів і післяпродажне обслуговування клієнтів.

Окрім того, частина вкладень капіталу здійснюється з метою забезпечення діяльності й отримання доходів від різних видів діяльності, інша частина – для підтримання капіталу. Отже, у процесі діяльності торговельного підприємства вкладення капіталу необхідно класифікувати на внески капіталу, самоінвестиції, витрати на підтримання капіталу та витрати для отримання доходів [2, 3, 6] (рис. 3).

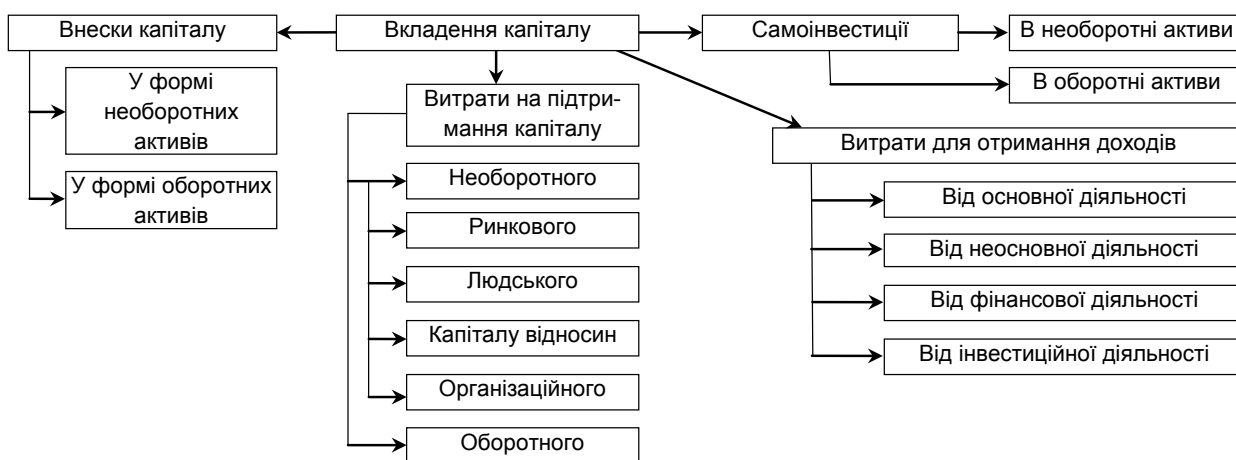

Рис. 3. Розмежування вкладень капіталу в підприємство та витрат

Внески капіталу перетворюються в активи підприємства, а права власності на них відображаються у складі елементів власного капіталу. Самоінвестиції здійснюються СГД самостійно, зокрема в необоротні активи у вигляді придбання чи створення нових об'єктів, модернізації необоротних активів, і в оборотні активи у вигляді нових закупок запасів для здійснення підприємницької діяльності. Самоінвестиції в неречовий капітал можуть здійснюватися у формі реалізації інноваційних проектів або купівлі майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності. Самоінвестиції слід відокремлювати від витрат на підтримання капіталу, враховуючи вкотре витрачаються ресурси (вперше на нові об'єкти – це самоінвестиції, повторно – витрати на підтримання капіталу).

З метою забезпечення збереження капіталу слід виокремлювати витрати на підтримання капіталу. Доцільно формувати номенклатури

статей таких витрат залежно від видів капіталу, який вони підтримують. Зокрема, для підтримання необоротного капіталу нараховується амортизація, а також здійснюються витрати на їх модернізацію. Для підтримання оборотного матеріального капіталу здійснюються витрати на зберігання товарів. З метою створення і підтримання капіталу відносин підприємства проводять акції для покупців, сплачують благодійні внески, здійснюють корпоративні витрати, витрачаються на подарунки, сплачують податки та хабарі. Задля підтримання людського капіталу підприємства здійснюють витрати на освіту та підвищення кваліфікації персоналу, створюють належні умови для трудової діяльності. Для підтримання організаційного капіталу реалізуються проекти з удосконалення бізнес-процесів і систем управління підприємствами. Для підтримання інноваційного капіталу підприємства торгівлі впроваджують

інноваційні проекти щодо вдосконалення технологій продажу, якості обслуговування.

Витрати для отримання доходів торговельним підприємством порозділяються на види діяльності. Формуючи переліки статей витрат для отримання доходів, необхідно слідкувати за прямою залежністю доходів від відповідних витрат. При розмежуванні витрат для отримання доходів від фінансової та інвестиційної діяльності та самоінвестицій слід враховувати те, що витрати на активи для власної діяльності слід зараховувати до самоінвестицій, з метою одержання доходів від інших суб'єктів господарювання – до витрат на здійснення фінансової діяльності, з метою контролю за іншими суб'єктами господарювання – до інвестиційної діяльності підприємства.

Термін «економічна вигода» передбачає визначення суб'єктів, об'єктів і наслідків у процесі її продукування. За стандартами бухгалтерського обліку слід розрізняти такі бухгалтерські моделі продукування економічних вигод: руху грошових коштів підприємства, приросту активів (чистих активів) і визначення сукупного доходу, до складу якого входять отримані фінансові результати та інший сукупний дохід.

Інформація про отримані та очікувані економічні вигоди окремими групами зацікавлених сторін у фінансовій звітності підприємства подається безсистемно. З метою удосконалення інформаційного відображення зобов'язань СГД доцільно у пасиві балансу вказувати не лише основні суми зобов'язань перед зацікавленими сторонами, а й нараховані на їхню користь економічні вигоди, зокрема нараховані дивіденди, нарахування на паї, нараховані відсотки (аналогічно практиці обліку в банках). Окрім того, певні економічні вигоди, які отримують від стосунків із СГД персонал підприємства, держава та суспільство, для СГД є витратами, але з макроекономічного погляду – це економічні вигоди, тому доцільно вважати економічною вигодою, отриманою в процесі господарювання окремого СГД, не лише вигоду для СГД та його засновників, акціонерів, учасників, а й усі елементи створе-

ної доданої вартості, що поділяється на оплату праці, податки та прибуток (сукупний дохід).

Інформаційне моделювання торговельних процесів у бухгалтерському обліку є обмеженим. Бракує рахунків для ведення обліку витрат на маркетинг, закупку товарів, зберігання товарів, доставку товарів і післяпродажне обслуговування клієнтів. У бухгалтерському обліку підприємства вкладення капіталу необхідно класифікувати на внески капіталу, самоінвестиції, витрати на підтримання капіталу і витрати для отримання доходів із метою більш точного відображення процесів продукування економічних вигод за видами діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови [Електронний ресурс] / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. : Ірпінь: ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с. – Режим доступу: <http://www.lingvo.ua/uk/> – Назва з екрана.
2. Деньга С. М. Класифікація вкладень капіталу в підприємство / Деньга С. М. // Актуальні проблеми розвитку обліку, контролю та аналізу в умовах глобальних економічних змін : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. 7–8 жовт. 2010 року. – Полтава : ТОВ «АСМІ», 2010. – С. 90–92.
3. Деньга С. М. Концепція обліку вкладень капіталу в торговельне підприємство / Деньга С. М. // Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу. – 2008. – № 3 (12). – С. 45–54.
4. Деньга С. М. Проблеми обліку кругообігу торговельного капіталу в індустрії туризму / Деньга С. М. // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2011. – № 6 (51). – Ч. 1. – С. 275–279.
5. Деньга С. М. Особливості кругообігу капіталу сучасного торговельного підприємства / Деньга С. М., Деньга В. А. // Проблеми і перспективи реалізації облікової, контрольної та аналітичної функцій у соціокультурному просторі сучасного бізнесу : тези доп. : міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 трав. 2011 р., м. Донецьк / ДонНУЕТ ім. М. Туган-Барановського. – Донецьк : ДонНУЕТ, 2011. – С. 42–44.
6. Деньга С. Н. Концепция учета вложений капитала в торговое предприятие / День-

- га С. Н. // Устойчивое развитие экономики: международные и национальные аспекты // Материалы Междунар. науч.-прак. конф., посвященной 20-летию финансово-экономического факультета Полоцкого государственного университета : в 2 ч. – Новополюцк : ПГУ, 2012. – Ч. 1. – С. 89–92.
7. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні : Закон України від 16.07.1999 р. ВР № 996-XIV // Бухгалтерський облік і аудит. – 1999. – № 9. – С. 3–8.
 8. Концептуальна основа фінансової звітності [Електронний ресурс] : [ред. 2010 р.]. – Режим доступу: <http://msfz.minfin.gov.ua/uk/News/Pages/minfin1.aspx>. – Назва з екрана.
 9. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [Електронний ресурс] : [від 07.02.2013 № 73, затвер. Міністерством фінансів України (ред. від 27.06.13)]. – Режим доступу: <http://www.buhgalter911.com/Res/NPSBO/NPSBO1.aspx>. – Назва з екрана.

С. Н. Деньга, кандидат экономических наук (Высшее учебное заведение Укоопсоюза «Полтавский университет экономики и торговли»). **Бухгалтерское отображение процессов продуцирования предприятием экономических выгод.**

Аннотация. В бухгалтерском учете моделируются процессы использования активов предприятия и получения экономических выгод в результате этих процессов. Научные исследования учета экономических выгод отсутствуют. Неисследованность данной проблемы обусловила актуальность определения сущности экономических выгод, продуцируемых предприятием, и проблем бухгалтерского отражения данных процессов. Установлено, что следует различать следующие бухгалтерские модели продуцирования экономических выгод: движения денежных средств предприятия, прироста активов (чистых активов) и определения совокупного дохода. Целесообразно в пассиве баланса указывать не только основные суммы обязательств перед заинтересованными сторонами, но и начисленные в их пользу экономические выгоды. Также целесообразно считать экономической выгодой, полученной в процессе хозяйствования отдельного СХД, все элементы созданной добавленной стоимости.

Ключевые слова: экономические выгоды, чистое движение денежных средств, совокупный доход, прирост чистых активов, заинтересованные стороны.

S. N. Denga, Cand. Econ. Sci. (Poltava University of Economics and Trade). **Accounting mapping of the production process of economic advantage.**

Summary. In the accounting have been modeling the using of the assets of the enterprise and the getting of the economic advantage as a result of these processes. A research of the accounting of the economic advantage are not available. Understudiedness of this problem led to the urgency of definition of the essence of the economic advantage produced by the enterprise, and the problems of accounting reflection of these processes. In the research was used a logical method, the observation, grouping, the ascent from the abstract to the concrete. It is established that we should distinguish the following accounting model for producing economic advantage: the cash flow motion, the asset growth (net assets), and the definition of aggregate income. It is advisable to indicate in the passive of balance sheet not only the basic amounts of liabilities of the parties concerned, but also accrued in their favor economic advantage. It is also advisable classing to the economic advantage, all the elements of the created added value.

Keywords: economic advantage, the net cash flow, aggregate income, an increase in net assets, stakeholders.